

Dopis od preláta (leden 2013)

Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk. Toto je hlavní téma dopisu preláta měsíce ledna. Pojednává o vtělení Božího Syna v panenském lůně Panny Marie mocí Ducha Svatého.

13.01.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Během vánočních svátků jsme se mnohokrát přiblížili k betlémským

jesličkám, abychom kontemplovali
Ježíška v rukách své Matky.

Přicházíme, abychom se mu klaněli,
také s touhou nějakým způsobem
reprezentovat celé lidstvo. A dnes,
kdy začíná nový rok, čteme ve
druhém čtení s dojetím tato slova
svatého Pavla: *když se však naplnil
čas, poslal Bůh svého Syna,
narozeného ze ženy, podrobeného
Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří
podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati
za syny [1].*

S těmito svátky roste v našich duších
touha sdělovat tuto *radostnou* zvěst
celému světu. ***Chtěli bychom, aby se
k němu všude chovali dobře, aby
ho na celém světě přijímali s
láskou. A snažíme se vynahradiť
lhostejné ticho těch, kdo ho neznají
nebo ho nemilují, zpěvem koled,
písní, které zpívají mladí i staří ve
všech křesťanských zemích. Jejich
texty jsou o cestě do Betléma, o
kontemplaci božského Děťátka.***

Jsou o pastýřích, kteří tam tu noc přispěchali a našli Marii a Josefa i dítětko položené v jeslích (Lk 2, 16) [2].

Plní úžasu jsme se v uplynulých dnech dívali na tento velký projev Boží dobroty. Nepřestávejme žasnout! ***Podívejme se na Dítě v jeslích, které milujeme. Podívejme se na ně, ale dobře si uvědomme, že stojíme před tajemstvím. Toto tajemství musíme přijmout vírou a vírou také zkoumat jeho obsah [3].***

Proto můžeme napodobovat nejen pastýře, kteří přispěchali k jesličkám, ale můžeme si všimnout také příkladu mudrců, které si budeme připomínat v blížící se slavnosti Zjevení Páně. Díky své pokorné víře překonali obtíže dlouhé cesty. Bůh osvítil jejich srdce, aby ve světle hvězdy viděli zvěstování narození Mesiáše. Byli poslušní a tato disponibilita je dovedla až do Betléma. Tam vstoupili do domu

Svaté rodiny, spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu [4].

Budme také my poslušní popudům milosti, které dostáváme ve svátostech, v osobní modlitbě, když uvažujeme o evangeliu, když přijímáme rady v duchovním vedení a snažíme se je uvést ve skutek. Je logická výzva svatého Tomáše Akvinského: »Lidský rozum je omezený, a proto musí být veden jako za ruku k poznání božských věcí a k lásce prostřednictvím některých hmatatelných skutečností, která jsou pro nás snadno poznatelná. A největší mezi nimi je nejsvětější lidství Ježíše Krista, jak se modlíme ve vánoční prefaci: „Když vidíme tvého narozeného Syna, vidíme tebe, Bože neviditelný, a jsme uchvázeni láskou k tobě“« [5].

Krédo, které se modlíme při mši, vyjadřuje tajemství Vtělení Vykupitele úplně prostě. Říká, že Boží syn *pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem* [6]. V těchto několika slovech, která říkáme nebo zpíváme v hluboké úkloně, se mluví o ústřední události dějin, která nám otevřela brány nebe. V tomto kontextu posloucháme tři vyprávění o Vtělení, která jsou zaznamenána v evangeliích. Svatý Matouš, když vypravuje o zvěstování tohoto tajemství svatému Josefovi, vkládá do úst anděla tato slova vztahující se na Syna Panny Marie: *dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů* [7]. Vtělení a narození Ježíše ukazují nekonečnou Boží dobrotu: protože jsme se kvůli hříchu – tomu prvotnímu i kvůli hříchům osobním - nemohli vrátit k Bohu svými vlastními silami, vyšel nám On v ústrety: *tak Bůh miloval svět, že dal*

*svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný [8]. Připomínám vám úvahu našeho Otce, kterou nás vyzýval, abychom žili opravdovou, hlubokou víru: **pokud nežasneme před Božími tajemstvími, nakonec ztratíme víru [9].** Snažíme se stýkat s Ježíšem? Jsme vděční za tu Pánovu všemohoucnost, která vyžaduje naše podrobení se jako důkaz lásky?*

*Slovo se stalo tělem [10]. Boží Slovo nejenže se k nám přiblížilo, aby k nám promlouvalo, jako také dříve ve Starém zákoně, ale stalo se jedním z nás, potomkem Adama a Evy, vzalo na sebe tělo a krev z Panny Marie; bylo nám podobné ve všem kromě hříchu [11]. Chtělo přijít na zem, aby nás učilo, **že všechny pozemské cesty můžou být božské, všechny životní situace, všechny profesionální práce, všechna čestná zaměstnání [12],** a chce, abychom těmito cestami šli svatě, s*

nadpřirozenou i lidskou dokonalostí. Jak nekonečně a podivuhodně se k nám přibližuje ten *Bůh s námi!*

Svatý Lukáš zachycuje při vyprávění o zvěstování Panně Marii rozhovor mezi archandělem Gabrielem a Marií. Archanděl jí vysvětluje Boží záměr: *Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží* [13]. Na Pannu Marii hledí láskyplně všechny tři božské Osoby, které ji od věčnosti vyvolily, aby se stala skutečnou archou úmluvy, útočištěm hříšníků, protože v jejím přecistém lůně na sebe vzal tělo Syn Boží. Její okamžitá a rozhodná odpověď – *fiat mihi secundum verbum tuum* [14], ať se mi stane podle tvého slova – otevřela cestu tomuto velkému a utěšujícímu tajemství. Každý den, když se modlíme Anděl Páně, si připomínáme tento jedinečný okamžik dějin spásy. S jakou zbožností se modlíme? Děkujeme z

hloubi duše Naší Paní za její úplnou odevzdanost při plnění Božího záměru? Vychutnávejme více a více onu úvahu svatého Josemaríi: ***Ó Matko, Matko!: tímto svým slovem – »fiat« – jsi nás učinila bratry Boha a dědici jeho slávy. – Buď požehnaná!*** [15].

Všechny tyto důvody, a mnoho dalších by bylo možné vyjmenovat, se dají shrnout do tohoto jednoho: »Slovo se stalo tělem, abychom měli „účast na božské přirozenosti“ (2 Petr 1, 4): „Vždyť to je důvod, proč se Slovo stalo člověkem a Boží Syn synem člověka: aby se člověk stal Božím Synem tím, že vstoupí do společenství se Slovem a dostane tak božské synovství“« [16].

Ježíš Kristus je opravdu druhou Osobou Nejsvětější Trojice: Syn věčného Otce, který na sebe skutečně vzal naši lidskou přirozenost, aniž by přestal být Bohem. Ježíš není bytost

částečně božská a částečně lidská,
jako nějaká směs božství a lidství. Je
perféctus Deus, perféctus homo, jak
říkáme v *Quicumque* nebo v
Atanášově vyznání víry. Snažme se
dostat do hloubky této pravdy;
prosme Utěšitele, aby nás osvítil,
abychom do této pravdy pronikli,
abychom ji učinili naším životem,
abychom ji s nadšením předávali
ostatním. Nezapomínejme, že
musíme mít v každém okamžiku a za
všech okolností svatou hrdost, že
jsme bratry Ježíše, že jsme syny Boha
Otce v Kristu.

Uvažujme o tom ještě jednou: »Je
totiž správná víra, abychom věřili a
vyznávali, že náš Pán Ježíš Kristus,
Boží Syn, je Bohem i člověkem. Je
Bůh, zrozený před věky z podstaty
Otce, je člověk, narozený v čase z
podstaty matky. Je dokonalým
Bohem a dokonalým člověkem,
složeným z rozumové duše a
lidského těla. Je roven Otci podle

božství, ale menší než Otec podle lidství. I když je Bohem a člověkem, nejsou dva Kristové, nýbrž je jen jeden Kristus. Je jeden nikoli proto, že by se božství stalo tělem, nýbrž proto, že lidství bylo přijato do Boha. Zcela a pouze jeden, nikoli ve spojených podstatách, nýbrž v jednotě osoby« [17].

Evidentně stojíme před tajemstvím tak zářícím, že naše mysl je při uvažování o něm oslepená. Ačkoli je tato analogie nedostatečná, je to jako když se někdo dívá přímo do slunce a musí odvrátit zrak, protože nesnese tolik světla. Před tajemstvím Vtělení není jiná možnost než ta, kterou ukázal náš Otec: ***potřebujeme pokoru, která je vlastní křesťanské duši: nechtít přizpůsobovat Boží velikost našim ubohým představám a našim lidským výkladům, ale uznat, že toto tajemství je ve své záhadnosti***

světlem, které osvěcuje život lidí
[18].

Právě v betlémských jestličkách se ukazuje nejen nekonečná Boží láska k jeho tvorům, ale také jeho bezmezná pokora. Toto Dítě, které vydává své první zvuky, kterému je zima a potřebuje teplo Panny Marie a svatého Josefa, je všemohoucí a věčný Bůh, který aniž by opustil nebe, aby přišel na zem, se chtěl oprostit od slávy svého božství: *ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí* [19]. Před tak úžasnou skutečností chápeme, proč se náš Otec tak často obracel na Boha se slovy: ***Pane, proč mě tolik miluješ?*** **Křesťanský paradox** – komentuje Benedikt XVI. – **spočívá právě ve ztotožnění božské Moudrosti, tj. věčného Logu s člověkem Ježíšem Nazaretským a s jeho dějinami.**

Řešení tohoto paradoxu spočívá jediné ve slovu „Láska“, které je v tomto případě nutno psát s velkým „L“, poněvadž se jedná o Lásku, která nekonečně přesahuje lidské a dějinné dimenze [20].

Aby bylo jasné, že pokora je nezbytná, aby člověk mohl přijmout světlo Vtělení, Písmo vypráví, že prvními svědky Božího ponížení byli kromě Marie a Josefa chudí pastýři, kteří hlídali svá stáda v okolí Betléma; byli to lidé prostí a ve společnosti málo vážení. Pán si je vybral, protože »to, co přitahuje Boží milost, je především pokora srdce« [21]. Sám Ježíš později děkuje svému nebeskému Otci: protože *když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo* [22].

Také mudrci poznali Mesiáše, protože byli prostí, byli velkoryse pozorní k Božímu znamení. **Náš Pán**

vybízí všechny lidi, aby ho hledali, aby se stali svatými. Povolává nejen krále od východu, kteří byli moudří a mocní. Předtím poslal pastýřům sice ne hvězdu, ale svého anděla (srov. Lk 2, 9). Všichni, chudí nebo bohatí, moudří nebo méně moudří, mají mít pokornou a bdělou duši, aby uslyšeli Boží hlas [23].

S dojetím si vzpomínám na okamžiky, kdy nám svatý Josemaría před očima živě vykresloval scénu narození Páně. Mluvil o **betlémské katedře**, kde nám dává malý Ježíšek mnoho lekcí; mezi jinými zejména lekci pokory, abychom se při kontemplaci božského Děťátka naučili přemáhat naši pýchu. Obdivujme také to, že když Bůh shlédl na Pannu Marii, aby ji učinil svou Matkou, přitahovala ho – lidsky řečeno – zejména její pokora, její poníženost: *neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle*

*mě budou blahoslavít všechna
pokolení [24].*

Tato dispozice, o kterou musíme
Pána prosit, nevylučuje naši touhu
být účinnější v tom, co konáme, tak,
že použijeme všechny možné lidské
prostředky, abychom se zlepšili a
Boha naší prací uctívali. Naopak, jak
říká Svatý otec, **je třeba studovat,
prohlubovat poznání a zároveň si
uchovávat duši „maličkých“, ducha
pokorného a jednoduchého, jako
Maria, Trůn Moudrosti. Kolikrát
jen jsme měli strach přiblížit se k
Betlémské jeskyni, protože jsme se
obávali, že to bude na překážku
naší kritičnosti a naší
„modernosti“! V oné jeskyni však
každý z nás může objevit pravdu o
Bohu a pravdu o člověku, pravdu o
sobě samém. V onom Dítěti,
narozeném z Panny, se obě pravdy
setkaly. Touha člověka po věčném
životě rozněžnila srdce Boha, který**

**se nestyděl přijmout lidskou
přirozenost [25].**

V tomto svatém boji, aby zářil jen
Bůh v nás, v naší práci, v našem
apoštolátu, se utíkejme pod přímluvu
našeho Otce, zvláště pak 9. ledna,
kdy oslavíme výročí jeho narození, a
13. ledna, v den výročí jeho křtu.
Prosme ho, aby nám vyprosil více
Boží milosti. Nepřestávejte se modlit
za církve a za papeže, za apoštoláty
Díla; a buďte pevně sjednoceni s
mými úmysly. Mějte také na paměti,
že potřebujeme modlitby svých
bratří.

Díky Bohu apoštolská práce roste
všude, ale musíme se dostat k více
lidem, do dalších prostředí, do
nových míst: Ježíš nás o to žádá z
betlémských jesliček, protože si
přeje, abychom s Ním spolupracovali
na poslání církve přinést vykoupení
všem duším. Viděl jsem hlad po Bohu
u mnoha a mnoha lidí, také během

mé nedávné cesty do Verony – jak báječně se s vámi mám, s vámi se všemi! – v polovině minulého měsíce. A tento hlad „vidím“ také ve zprávách, které dostávám z celého světa.

Na začátku nového roku, během této slavnosti Božího mateřství Panny Marie a také během různých výročí událostí z historie Díla, vyprošuji – na přímluvu naší Matky – požehnání našeho Pána pro každého z vás, pro vaše rodiny, pro vaše činnosti a pro váš apoštolát. S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. ledna 2013.

[1] Římský misál, Slavnost Matky Boží, Panny Marie, Druhé čtení (*Gal* 4, 4-5).

[2] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 25-XII-1973.

[3] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Svatý Tomáš Akvinský, *Summa theologiae*, II-II, kv. 82, čl. 3 ad 2.

[6] Římský misál, Mešní řád, *Nicejsko-cařihradské vyznání víry*.

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Jan* 3, 16.

[9] Svatý Josemaría, Poznámky z rozhovoru, 25-X-1973.

[10] *Jan* 1, 14.

[11] Srov. *Žid* 4, 15.

[12] Svatý Josemaría, *Rozhovory*, č. 26.

[13] *Lk* 1, 35.

[14] *Lk* 1, 38.

[15] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 512.

[16] *Katechismus katolické církve*, č. 460. Citace pochází od svatého Ireneje z Lyonu, *Proti bludům*, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

[17] *Vyznání Quicumque* 30-36 (Denz. 76).

[18] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 13.

[19] *Flp* 2, 6-7.

[20] Benedikt XVI., Homilie na nešporách, 17-XII-2009.

[21] Blahoslavený Jan Pavel II., Promluva na generální audienci, 6-XI-1996.

[22] *Mt* 11, 25-26.

[23] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 33.

[24] *Lk* 1, 48.

[25] Benedikt XVI., Homilie na
našporách, 17-XII-2009.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-leden-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-leden-2013/) (28.02.2026)